

שליחות תחת אש

כליכך נחוץ בימים אלו.

בתי חב"ד בדרום ובצפון פועלים מסביב לשעון במטרה לספק לתושבים את צרכיהם. כך, למשל, הרב יגאל ציפורי מבית חב"ד בקרית שמונה משנע מדי יום ארוחות לתושבים שבחרו להישאר בעיר, או הרב משה זאב פיוס משדרות שמעביר ארוחות חמות ומגוון אביזרי העשרה לילדים שנמצאים בבתייהם. גם באזורי התכנסות המפונים, בים המלח ובאילת, הפכו השלוחים לכתובת מרכזית. בבתי המלון בים המלח פועל השליח הרב שמעון אלחנן, שמבוקר ועד לילה עובר בין המפונים ומטפל בבקשותיהם.

תיעוד מעיר הקסאמים

מטבע הדברים בתי חב"ד בדרום עומדים בחזית הפעילות בימים אלה ומעניקים סיוע רב לתושביהם. הבולט שבהם הוא בשדרות. "שמעתי רעש נוראי, מזעזע", תיאר השליח הרב משה זאב פיוס את נפילת הרקטה בחצר בית חב"ד. "עד אותו יום מעורר לא חוויתי טיל נופל בעוצמה ובקרבה כזאת אלי. מיד אחרי הפיצוץ שמעתי קולות נפץ רבים, כמו פטריה כוז של קולות. הרבה רסיסים. הבנתי שהטיל נפל ממש פה.

"הרגשתי היטב את ההדף. הבנתי רעד מעט, שעון שהיה תלוי על הקיר נפל. הכל התמלא באבק. ברגע הראשון אחרי הפיצוץ בדקתי את עצמי שאני בסדר, זה היה רגע כזה של התאפסות.

חז"ל על הפסוק "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך - ויראו ממך" אלו תפילין שבראש, ואם כן, הסביבה להנחת תפילין סגולה לאריכות ימים ולנצחון במלחמה עליידי הטלת פחד על האויבים, ומשום כך חובת השעה היא לזכות כל יהודי במצוה חשובה זו, ובמיוחד את החיילים שיוצאים לשדה הקרב.

אמונה ובטחון - בשטח

מחמ"ל שהוקם עליידי 'צעירי חב"ד' בלב כפר חב"ד, בניהולו של הרב לוי מנדלזון, מתנהל הפיקוד של המבצע. שינוע החיילים ממקום למקום נעשה בהתאם לצרכים והדרישות של החיילים. מהדיווחים בשטח עולה כי ההיענות עולה על כל הציפיות.

"דווקא ברגעים האלה, כל אחד, ובפרט אנשי כוחות הבטחון, מרגישים חיבור מיוחד לקדוש-ברוך-הוא", מציין יו"ר 'צעירי חב"ד', הרב יוסף יצחק אהרונוב. "רואים במוחש כי הנחת התפילין והתפילה מעניקה לכל חייל כוחות מיוחדים".

'מבצע תפילין' הוא נדבך אחד מתוך שרשרת פעילויות שחסידי חב"ד בכל רחבי הארץ עורכים בימים אלה, ובראשן משלחות חיזוק למשפחות החטופים, ביקורי עידוד אצל הנפגעים ובני משפחותיהם בבתי הרפואה, וביקורי ניחום אבלים אצל משפחות הנופלים. במהלך הביקורים מעניקים החסידים פריטים שונים ובהם גליון חיזוק, עידוד, רווי אמונה ובטחון - מצרך

יואל ברזל

מלחמת 'חרבות ברזל' מביאה עמה תופעה מרגשת מדי יום ביומו: איננו ספור חיילי צה"ל, בדרום ובצפון, בבסיסים ובשטחי הכינוסים השונים, מפשילים שרווליהם ומבקשים להניח תפילין ולשאת תפילה להצלחת המערכה הקשה נגד חמאס.

ב'צעירי חב"ד' ציינו השבוע תחילתו של חודש שני לפעילות אינטנסיבית ובמרכזו 'מבצע תפילין', במסגרתו יוצאים אלפי חסידים, מדי יום ביומו, לזכות את עמך בית ישראל ובפרט את אנשי כוחות הבטחון בהנחת תפילין. בביקורים שהם עורכים אצל החיילים המוצבים בדרום ובצפון מעניקים החסידים גם את ספרי החת"ת (המאגד חומש, תהילים ותניא) לכל רכב בטחון כאמצעי שמירה והגנה. הביקורים האלה מתקיימים גם באזורי הרגישים, והכל במטרה לזכות את החיילים במצוה יקרה זו.

חשיבות רבה מייחסים בחב"ד למבצע זה בכל הנוגע להכרעת האויב. בשבת מברכים חודש סיון בשנת תשכ"ז, ימים ספורים לפני פרוץ מלחמת ששת הימים, כאשר עם ישראל היה נתון במתח עצום ובמצב-רוח קשה - פנה כ"ק מרן אדמו"ר מליובאוויטש וצוק"ל בקריאה נרגשת לחסידים לצאת ל"רחובה של עיר" ולזכות יהודים בהנחת תפילין. הרבי צייטט את דברי

תופעה מרגשת בבסיסי צה"ל ובשטחי הכינוס בכניסה לעזה: חיילים עומדים בתור כדי להניח תפילין ולהתפלל! למעלה מאלף שלוחי חב"ד בישראל פועלים מסביב לשעון כדי לעמוד בקצב! זה רק חלק אחד מתוך מבצע ענק שמנהל ומנווט מערך החרום של צעירי אגודת חב"ד בישראל בראשות הרב יוסף יצחק אהרונוב בחודש האחרון! ביקורים אצל משפחות נפגעי הטרור, סיורי חיזוק בקיבוצים, מענה רציף למאושפזים במרכזים הרפואיים, ואספקת משאיות סיוע לשלוחים בדרום

לקחת. מעגל המקבלים שלנו רחב, מאזרחים ועד חיילים, שצריכים לחם וחלב. את הסחורה קנינו בהרבה מאוד כסף, ואנחנו כיום מביאים סחורות בכמויות מסחריות. רק ביום שישי האחרון חילקנו שני טון של מצרכים לאנשים. עובדים קשה להשיג אותם, לא פשוט בכלל. כל השלוחים פה בעיר עוזרים ולרוב קחים חלק במערך. גם הילדים שלי, שני הבנים הגדולים, בני שבע ותשע, מגיעים ומובילים בעצמם. כל זוג ידיים חשוב. כמובן שהם לא יוצאים לבד."

חצי יובל של עשייה

לפני 23 שנה נחת בשדרות הקאסם הראשון. מאז נפלו בעיר ובסביבותיה כ-20 אלף טילים. שדרות היא העיר הקרובה ביותר לעזה, כ-800 מטר מגדר לגדר. לתושבים בה יש מעט יותר מעשר שניות להתגונן מהרגע שנשמעת אזעקה. זו גם העיר הממוגנת ביותר בעולם. כל בתי הספר וגני הילדים, וכל תחנות האוטובוס שבה, הכל ממוגן. כשנשמעת אזעקה בעיר התלמידים בכיתות אינם נדרשים לרוץ למג"ד. הם מראש לומדים במג"ד. ברחבי העיר פוזרות כ-800 מי גוניות. אלו מבנים קטנים, בגודל מטרים אחדים כל אחד,

עוצר על העיר, התקשרה אלי אשה בעיר, אמרה שהיא חייבת מטרנה לילה, ושאלה אותי אם יש לי דרך להשיג. החנויות בעיר כולן היו סגורות, ובבית חב"ד היה לנו. החי"טני לצאת להביא לה.

"לאט לאט נערמו עוד ועוד פניות. התחלתי להשיב לפניות ולעזור ככל שניתן. בימים הראשונים ההליכה ברחוב עוד נחשבה למעט מסוכנת. באחת הפעמים שיצאתי קפצו עלי שוטרים ואמרו לי 'תרים ידיים'. רק כשהזדהית, והם הבינו שאני יהודי, נתנו לי להמשיך ללכת. אחד מתושבי העיר כאן יצא מביתו באותם ימים, וגם ממנו ביקשו שוטרים לעצור. הוא נבהל והמשיך בדרכו - כנראה לא היה בטוח בעצמו שאלו שוטרים ולא מחבלים - והשוטרים ירו בו והוא נפצע קשה. שדה קרב.

"בהתחלה היה עוד חשש ממש ממחבלים שורצים. התחלנו בבית חב"ד לקבל מבול של פניות מתושבים על מוצרים שהם נזקקים להם. צריך להבין שהצרכניות סגורות ואין איך להשיג את הדברים הכי בסיסיים. התחלנו להביא סחורה לבית חב"ד, וממנו לשנע אותה לדירות. זה התחיל בקטן והפך כיום למשהו ענק. הבאנו מאות טון של סחורה. אנו מעבירים אותה בעצמנו או באמצעות מתנדבים שמיגיעים לסייע. בחלק מהמקרים התושבים עצמם מגיעים

"הייתי היחיד בבנין. המתנתי דקה או שתיים כדי להיות בטוח שירי הרקטות לא נמשך, ולאחר מכן יצאתי לרחבת 'בית חב"ד'. שם לא האמנתי למה שראיתי: חור ענק נפער ברצפת הבטון הכסופה, במרחק כעשרה מטרים מהמבנה, מטר מהמקום שבו עמדת. הטיל היה תקוע בתוכו. נראה היה שהטיל התפוצץ פנימה, והרסיסים שעפו היו בעיקר מחלקו החיצוני.

"בדיעבד, בזכות הריצה שלי לבית חב"ד שניות לפני הנפילה אני יכול לדבר אתך עכשיו ולהמשיך בשליחותי. אני רוצה לחשוב מה היה קורה אילו לא הייתי נכנס. אני אפילו לא זוכר, ייתכן בשל הטרור, אם נשמעה אזעקה לפני הנפילה או שהיה זה רק הרעש של שריקת הטיל שבעי קבותיו מיהרתי להיכנס לבנין. באותה שעה שוחחתי בטלפון בחוץ - אני לא זוכר עם מי - כי בכל זאת חשתי צורך לצאת החוצה, לנשום אוויר. אי אפשר כל הזמן להיות בפנים."

זה קרה ביום שני, כ"ד בתשרי, בשעת צהרים, כשתי יממות בלבד אחרי תחילת מתקפת הפתע הרצחנית של חמאס על יישובים בעוטף עזה. הקרב הדרמטי על תחנת המשטרה המקומית, בה התבצרו שורת מחבלים במשך שעות רבות, הסתיים שעות מספר קודם לכן, במהלך הלילה. הרב פיזם התחיל בפעילות, המורכבת והמאתגרת ביותר בתולדות עשרות שנות השליחות שלו. הוא לא שיער בעצמו מול מה יאלץ להתמודד. הרקטה שנפלה באותם רגעים לידו, ברחבת 'בית חב"ד', כמו רק סימנה את החוסן לו יזדקק. לבית חב"ד בשדרות מבנה מרשים. מאות מטרים רבועים, שתי קומות, בטבורה של העיר הדרומית. חזית בצורת '770'. הרחבה סביבו גדולה ויכולה לאכלס מאות איש ברווח. אל המבנה הזה נמלט הרב פיזם שניות לפני נפילת הטיל. קומתו התחנתונה של בית חב"ד ממוגנת. הקיר החיצוני של המבנה, בחזית הפונה לכיוון עזה, הוא קיר עבה ויצוק בטון. במרכז הקיר - דלת הכניסה. היא בנויה במעין מבואה צדדית לתוך הבנין מטעמי בטחון והגנה.

"המיוגן הזה הוכיח את עצמו", אומר הבן הרב אשר פיזם. "הסיבה שלא כל הבנין ממוגן היא תקציבית. אם חס וחלילה ייפול טיל באופן ישיר מאחורי הבנין או בצדדיו, זה יהיה סיפור אחר לגמרי."

חלק קטן מקיר המבנה, בצדו הימני למבית בו מהרהרה, אינו מחופה אריחים אדומים אלא בצבע לבן רגיל. "בית חב"ד בשדרות" כתוב עליו באנגלית. לא הרחק ממנו ברחבה ניצבת 'חנוכיית הקסאמים' - אחד מסימני ההיכר של המקום; נקודות שחורות של רסיסים על הקירות. בחלק הקיר הלבן, שאינו ממוגן, יש חורים גדולים יותר - רסיסים חדרו בעדו פנימה.

כעת המקום רוחש פעילות. בחוץ, ברחוב 'סמטת חטיבת גבעתי', כמו רוח רפאים שוררת. מרבית תושבי העיר עזבו את שדרות מאז פרוץ המלחמה. בדרך-כלל בזמני נפילות רקטות ומבצעים צבאיים בעזה, הלא מאוד רחוקה, נטשו אותה חלק מתושביה. הפעם הנטישה גדולה ורחבה יותר. לפי מרבית ההערכות, כשמונים אחוזים מתושבי העיר נדדו לאזורים רגועים יותר, להירגע מעט.

ואולם חלק מתושבי העיר נותרו בה, מסיבותיהם הם. בעבורם מפעיל צוות 'בית חב"ד' בשדרות מערך אדיר ובלתי נתפס של סיוע בכל התחומים, מפעל ענק של חסד. האולם הגדול ב'בית חב"ד' הפך לסופרמרקט לעת מצוא. עשרות או מאות טון של דברי מזון וטואלטיקה שונעו אליו בימים האחרונים. ערמות של מצרכים בכל פינה. אלו מועברים לתושבי העיר, לחיילים בסביבה חיים אין כסף, לצד סיפוק שירותים חיוניים אחרים.

"זה התחיל בקטן", מספר הבן הרב אשר פיזם. זקנו שחור והוא מדבר בלהט של עשייה. בשנת תשמ"ט הוא נולד בשדרות, ומאז שזוכר את עצמו הוא מהווה חלק בלתי נפרד משליחות הוריו. אחרי חתונתו נותר לדור בעיר ילדותו, וכיום הוא חולש על מערך הפעילות בה, לצדו של אביו. "ביום ראשון בבוקר אחרי שמחת תורה, כשעדיין הוטל

קצת מספרים

מערך החרום של 'צעירי חב"ד' הוקם מיד במוצאי שבת שמחת תורה, כשהחלו לזרום הידיעות על היקף האסון הנורא שפקד את עמנו. בחזית בנין 'צעירי חב"ד' הוקמו מאהלי ענק וחמ"ל טלפוני עם מאות טלפנים ומתנדבים. המערך הענק עובד 24 שעות. להלן מספר נתונים השופכים אור על העשייה האדירה והמבורכת:

1,000,000

ערכות נרות שבת קודש חולקו

1,450,000

הנחות תפילין בוצעו על ידי המתנדבים

472

זוגות תפילין מהודרות חולקו לחיילים שהתחייבו להתחיל להניח תפילין

1,932

מזוזות הוחלפו בבתי הפצועים והחטופים

847,000

חבורות 'בטחון ואמונה' חולקו

13

משאיות מלאות מוצרי מזון נשלחו וחולקו למשפחות באזור הדרום

280 אלף שקל

חולקו למשפחות המפונים בכרטיסי מזון

24,800

מארזי משחקים חולקו לילדי הדרום

34,000

חיילים השתתפו באירועי חיזוק שמת קיימים מדי ערב במספר מוקדים

3,970

ספרי חת"ת לשמירה והגנה חולקו בטנקים

29

רבנים הגיעו מארצות הברית במשלחת חיזוק לארץ הקודש

3,122

ארגוני ציוד נשלחו מרחבי העולם

242

אירועי תרבות תורנית לילדים המפונים התקיימו במלונות ובמרכזי הפינוי

"בבוקר בשעה מוקדמת החלו האזעקות. זה היה מטח כבד במיוחד. אולי כמאה וחמישים רקטות שוגרו אל עבר העיר.

"האמת שאנחנו למודי אזעקות ויודעים איך להתנהל כשיש אזעקה. למרות שלמדנו להתרגל ולחיות עם המצב, בכל פעם שיש אזעקה אנו נדרכים ושוברים על ההנחיות. פעמים רבות חזיתי בכך שההנחיות מצילות חיים, כפשוטו. באותו בוקר שמחת תורה, כבר בהתחלה הבנתי שהתכניות שלנו נגזזות.

"אנחנו רגילים בשדרות לאירועים שמתבטלים. שבועיים קודם אותו בוקר תכננו לקיים אירוע גדול של סליחות, לקראת יום הכיפורים. באותם ימים היתה מתיחות סביב הגדר בצפון רצועת עזה - הפרות סדר של עזתים, שבדיעבד התברר שהיו הכנות לטבח בשמחת תורה - וברגע האחרון, האירוע שהשקענו בו כל-כך הרבה כסף, בוטל. התרגלנו לכך.

"הרבה פעמים היה ששילמנו סכומי כסף ולבסוף האירוע שתכננו התבטל או שאולצנו לקיימו במתכונת חלקית. גם בבוקר שמחת תורה הבנתי שהמתכונת שאליה התכוננו לא תהיה. אמרתי לעצמי 'לפחות ארוץ למי קוה ואפתח בינתיים את 'בית חב"ד', אולי משהו ייכנס מוקדם'. הראש עובד על 'אוטומט', לא הבנו מה מתחולל עדיין. גם הילדים קמו והתכוננתי לצאת למקוה.

"בהשגחה פרטית חמי וחמותי התארחו אצלנו בחג. רגעים לפני שיצאתי מהבית הטלפון של חמי צלצל. על הקו היה גיסי, מנדי ריזל. הוא מיד אמר לי: 'אל תצא מהבית'. לא הבנתי בהתחלה למה. אמרתי לו: 'אני הולך במסלול שיש בו מייגוניות לכל אורכו, ואני מכיר אותו'. הוא מיד הסביר שעשרות מחבלים שורצים בעיר.

"בעודו מדבר התחלתי לשמוע קולות של יריות. בדיעבד מתברר ששיחת הטלפון הזו אולי הצילה את

המשמשים כממ"ד להולכי רגל. ניתן להבחין במייגוניות הללו בכל אזור בעיר.

"כשרוצים לבנות כאן מבנה מתאים", מסביר הרב אשר פיזם, "אי אפשר להביא קרוואן וזהו. בגלל המיגון מדובר בעבודה ממושכת של בניה. כשבנינו את 'בית חב"ד' המרכזי הושקעו כספים רבים במייגונו".

כיום פועלים שישה שלוחים בעיר. מלבד השליח הראשי, הרב משה זאב פיזם ובנו הרב אשר, פועלים בעיר גם האח הרב חננאל יהושע פיזם, החולש על פעילות חב"ד דית רחבה גם ביישובי וקיבוצי 'שער הנגב' בסביבה, כדוגמת כפר עזה, ניר עם, נחל עוז - יישובים ששמותיהם עלו לכותרות בשבועות האחרונים בעקבות מעשי הטבח הברבריים שנעשו בהם. בעיר פועלים גם הרב מנדי ריזל, חתנו של הרב פיזם, ובנו הרב מנחם מעי נדל, המפעיל את מרכז חב"ד לנוער. עמם גם השליח הרב יאיר רוזנטל, המנהל את בית חב"ד לסטודנטים בעיר.

לאורך השנים חוללו השלוחים מהפכות בשדרות. מלבד מבנה 'בית חב"ד' בלב העיר פועלים בעיר גם 'בית חב"ד' נוסף, בשוק, מקווה טהרה - מקוה מוגן מטילים הראשון בעולם, פעילות בקרב ילדים ובני נוער, גני ילדים ומעון, ואפילו מרפאת שיניים לנוקיים. 'ה'מבצעים' פה לפני החגים הם ענקיים, מתאר הרב אשר פיזם. "עשרות אלפי ערכות שמגיעות לאלפי בתים בכל העיר. שדרות זו לא עיר גדולה מאוד, ואנחנו בקשר עם כל התושבים כולם. יש לנו מגע עם כולם".

בבוקר שמחת תורה הכל השתנה. "בליל החג, עד השעות המאוחרות, אולי שתיים בלילה", נזכר הרב אשר פיזם, "עוד חגגנו ב'בית חב"ד'. מאות אנשים השתתפו בסעודה ב'בית חב"ד'. אצלנו עושים בכל חג סעודה בהשתתפות מאות אנשים, גם בראש השנה ובסוכות. כל חג ברוב עם.

בתי חב"ד בדרום ובצפון פועלים מסביב לשעון, במטרה לספק לתושבים את צרכיהם. כך, למשל, הרב יגאל ציפורי מבית חב"ד בקריית שמונה משנע מידי יום ארוחות לתושבים שבחרו להישאר בעיר, או הרב משה זאב פיזם משדרות שמעביר ארוחות חמות ומגוון אביזרי העשרה לילדים שנמצאים בבתייהם.

חי, כי המחבלים הסתובבו אז בדיוק למטה ואני עמדתי לרדת. גם העובדה שחמי וחמותי היו אצלנו בבית הצילה אותי, כי הטלפון שלי באותו בוקר היה ב'בית חב"ד' וגיסי לא הצליח ליצור איתנו קשר, עד שנזכר שחמי וחמותי נמצאים אצלנו בחג והתקשר אליהם.

"בשלב הזה התחלתי להתקשר לאנשים, שזכרתי בעל-פה את מספר הטלפון שלהם. ממי שענה ביקשתי עוד מספרים כדי שאוכל להזהיר כמה שיותר אנשים. במקביל הכנסנו את הילדים למקלט. אנחנו גרים בקומת קרקע. ניסיתי לסגור את התריס החשמלי בחלק האחורי של הבית, אבל הוא בדיוק לא נסגר. הבן שלי יצא אז מהממ"ד, וסיפר שראה מהחלון טנדר נוסע, כנראה זה שעליו היו מחבלים. ברקע שמענו ירי והפצצות מכל עבר.

"התחלתי לשמוע קולות של יריות. בדיעבד מתברר, ששיחת הטלפון הזו אולי הצילה את חיי, כי המחבלים הסתובבו אז בדיוק למטה, ואני עמדתי לרדת. גם העובדה שחמי וחמתי היו אצלנו בבית הצילה אותי, כי הטלפון שלי באותו בוקר היה ב'בית חב"ד', וגיסי לא הצליח ליצור איתנו קשר".

לאורך השנים חוללו השלוחים מהפכות בשדרות. מלבד מבנה 'בית חב"ד' בלב העיר, פועלים בעיר גם 'בית חב"ד' נוסף, בשוק, מקווה טהרה - מקווה מוגן מטילים, הראשון בעולם, פעילות בקרב ילדים ובני נוער, גני ילדים ומעון, ואפילו מרפאת שיניים לנזקקים

שצריך. אנשי מקצוע רגילים לא עובדים בימים הללו. למה זה תפקיד שלנו? כי אנחנו צריכים לדאוג ליהודים בכל מה שהם צריכים, ואם יש לנו אפשרות אנו פועלים ודואגים להכל.

"במקביל אנחנו פועלים ונמצאים בקשר גם עם משפחות משרדות שפוגו לנקודות אחרות בארץ. בימים האחרונים רכשנו זוגות תפילין ומזוזות ואנו מחלקים אותן. כל עוד צריכים אותנו אנחנו נהיה פה. כמוכרן שהכל בתיאום מול אנשי מקצוע ובהתאם להנחיות הבטחוניות. "ה'דרייב' שלי היום", מוסיף הרב אשר פיזם, "זה ההבנה שהרב, המשלח, מלווה אותנו. רבים שאלו אותי מדוע אני לא יוצא מהעיר. בדרך-כלל אני עונה: 'מאותה סיבה שבגללה לכתחילה הגעתי לכאן'. נכון, אמנם נולדתי וגדלתי פה, אבל אני חי ופועל כאן כל השנים הללו מתוך בחירה וידיעה שזו השליחות שלי. הקב"ה הטיל עלי שליחות פה ואנחנו לא נוטשים את המערכה, אנחנו לא יכולים לעזוב. אנחנו בטוחים שיש לנו כוחות מהקב"ה, כוחות ממי ששלח אותנו לכאן. אמת שיש קושי, אנחנו בני אדם, ויש חששות - אבל בסופו של דבר יש את הנקודה התיכונה שאליה אנו מכוונים על-אף כל הקושי - לעשות את שליחות הרבי".

בגשמיות וברוחניות

אחרי שקראתם את העדות המרטיטה של השלוחים בשדרות תכפילו את התיאורים בעוד 800 בתי חב"ד הפזורים ברחבי ישראל. כל אחד מהם מתמודד בימים אלה עם בקשות של אנשי הקהילה, צרכים של בית הכנסת ושמירה על קשר רציף עם כלל בני הקהילה. מערך החרום של צעירי חב"ד מלווה את השלוחים במעגל הפעילות המלחמתית. השלוחים פועלים במסירות עצומה ובמאמצים רבים כדי להעניק לכל אחד ואחד מהתושבים במקום שליחותם את המקסימום הניתן. מדובר במכלול של צרכים, בגשמיות וברוחניות. יש פעמים שמדובר בשינוע ארוחות למשפחות שמתקשות לצאת מהבית, ולעיתים מדובר בחיזוק ועידוד של אנשים שמרגישים חסרי בטחון.

אחד הכלים החשובים שמעניק צעירי חב"ד בימים אלו להגברת החוסן הוא גליון רווי באמונה ובטחון. "נע" שה טוב - ננצח!", זו הכותרת לגליון החדש מבית 'צעירי חב"ד' שמופץ בימים אלה בכחצי מיליון עותקים, בכל רחבי הארץ, על-ידי שלוחי חב"ד. הגליון, ובו תפילות, מצוות וברכות, נועד לעידוד וחיזוק רוחני של עם ישראל והוא מחולק לעמך בית ישראל ולכוחות הבטחון. "בימים אלה", נכתב ב'פתח דבר', "כולנו חשים את האמונה היהודית מתעוררת. האמונה היהודית נטועה עמוק בלב כולנו. כל יהודי - ללא שום הבדל וללא קשר לרמת שמירת המצוות שלו - שומר עמוק בתוך לבו את ניצוץ האמונה. הניצוץ הזה יכול להיות רדום לתקופה מסוימת, אך ברגע שהוא ניצת הוא הופך לשלהבת יוקדת של אמונה יהודית וכוח רוחני עוצמתי שאינו נתון לשום מגבלות".

במאמר מפורסם פעולותיו של הרבי זי"ע לעידוד וחיזוק עם ישראל במשך השנים: "גם במהלך מלחמת יום כיפור הציע הרבי כמה רעיונות שונים לחזק ולעודד את רוח העם. גם כיום, כשיש צורך מיוחד לחזק את רוח העם עלינו לשאוב השראה ותעצומות נפש מהדברים שאמר הרבי באותה תקופה, שהם רלוונטיים היום בדיוק כמו שהיו אז".

לסיום מפנה אותנו יו"ר אגודת חב"ד בישראל ומנהל המוסדות המרכזיים, הרב יוסף יצחק אהרונוב, לדברי הרבי: "מספר ימים לפני שפרצה המלחמה כתב הרבי אגרת בעלת אופי נבואי אותה הוא שלח לכל יהודי העולם. במכתב זה הדגיש הרבי שבמהלך הדורות ניצח עם ישראל את מלחמותיו בזכות כוחו הרוחני הנשמתי שמאפשר לנו לגבור על אויבנו.

"כדי לסייע לנצחון הגשמי של הצבא ולהכניע את אויבנו עלינו להשתמש ב'נשק הסודי' של עם ישראל, כלומר אמונה ובטחון בה, תפילות וקיום מצוות. במיוחד הדגיש הרבי את מצוות תפילין לגברים והדלקת נר שבת לנשים, וכן את הצורך בהתחזקות במצוות אהבת ישראל ונתינת צדקה".

דעים: לפי מה ששומעים מתושבי העיר, הכל תלוי בתור-צאות המלחמה.

"תושבים כאן בעיר אומרים באופן חריג-שמעתי שאם הפעם הדבר לא ייגמר - והיינו שחמאס, או כל ארגון טרור אחר שעלול לסכן אותנו, יישאר פעיל - לא יחזרו לגור בעיר. רק אם יידעו שמה שהיה לא יהיה, יחזרו לעיר", אומר הרב משה זאב פיזם.

"הרי מה שקרה בשמחת תורה לא יכול עוד להיות. כולם בהלם מוחלט. סמכו על זה שיש הגנה, ומה התברר? לא שהיתה הגנה ולא הצליחו להתמודד. פשוט לא היו. אף אחד לא היה. מחבלים נכנסו באין מפריע והיו בעיר כמה שעות, אני דיברתי ביום שישי עם קצין, שאמר לי, שאינו יכול להתחייב בפניי שבשדרות אין מחבלים עדיין. הוא העריך שמרביתם נתפסו, אבל הוסיף שלא יכול להצהיר במאה אחוזים שכולם נתפסו. ייתכן שיש עדיין מחבלים אחדים שמסתתרים באיזה בית בעיר וממתנינים לשעת הכושר. אי אפשר לדעת".

הרב פיזם, ועמו כל שאר השלוחים, לא עזב את העיר. הוא נמצא בכל יום, ובכל שעות היום, בעיר שליחותו. "אני שליח של הרבי", הוא אומר, "הרבי הוא זה שהביא אותי והוא זה שיוציא אותי. אני מבחינתי אשאר עד טיפת הדם האחרונה, ועל כך אין לי ספק. אנחנו לא נוטשים את המערכה. מצד שני, תושבים בעיר, כפי שאמרתי וציננתי, רוצים הכרעה. אני חושב שהמסר הזה עובר לדרגים הגבוהים. הממשלה קולטת, הרשויות קולטות, שאם המשבר כעת לא יתוקן תהיה בעיה".

בינתיים, בבית חב"ד חמ"ל מקומי משגשג. אלו לא רק מוצרי מזון בכמויות גדולות. "היתה אשה שהתקשרה אלינו וסיפרה שיש לה קרובי משפחה בעיר שיומיים לא ענו לה. הלכנו לכתובת שמסרה לנו לבדוק את מצבם. מבלי לרצות הפכנו למעין כתובת לאיתור קרובים", מספר הרב אשר פיזם.

"בנוסף, הקמנו צוות של אנשי מקצוע מתנדבים שעוזרים לאנשים בחשמל, באינסטלציה, בכל מה

"כל זה נמשך עד שעה שלוש בצהריים בערך. באותה שעה שמעתי רעש בחוף ויצאתי בוהירות לחצר לראות. הבנתי שמדובר באנשי ימ"מ".

ארך זמן עד שהסדר יחסי כמובן, החל לחזור לשדרות. בתחנת המשטרה בעיר התבצרו מחבלים רבים גם בשעות הלילה, וקרוב קשה נערך מולם עד שחוסלו. "במוצאי שבת נסעתי בוהירות עם שוטרים ל'בית חב"ד'. אבא שלי הגיע מוקדם יותר. עשינו סוג של הקפות שניות. גם טכנית הייתי צריך להביא משם אוכל לבית. את הלילה של מוצאי שבת העברנו כשאנחנו סגורי רים בבתיים. ביום ראשון כבר החלו לפנות אלינו בבקשה למצרכים, ומאז, בצל העוצר וטיהור העיר ממחבלים, התחלנו לפעול".

עדיין לא ברור כמה נפגעו בשדרות מירי המחבלים. ההערכות הן כי נרצחו בין שישים למאה יהודים. כמעט בכל יום מתקיימות הלוויות בעיר. השלוחים מכירים את רוב ככל הנרצחים, את חלקם באופן אישי. אחד מהנרצחים הוא רס"ב שמואל גולימה סמצאו, שוטר מקומי, שנהג לפקוד בקביעות את 'בית חב"ד'. לפי ההערכות, הוא היה מהראשונים שנרצחו, הי"ד.

נרצח אחר, קובי פריינטה בן 43, הי"ד, נהג להשתתף, כבר בעודו ילד קטן, בפעילות של בית חב"ד. הרבנית פיזם זוכרת אותו כילד חוזר על שנים-עשר הפסוקים. לאורך השנים היה קרוב מאוד ומיוחד לשלוחים. "היתה לו חברת פרסום", מספר הרב אשר פיזם, "ובדיוק סיכ"מתי אתו שאחרי סוכות נשים על אחד משלטי הפרסום שלו, בכניסה לעיר, פרסום לפעילות 'בית חב"ד'. בבוקר שמחת תורה מחבל ירה בו, הי"ד. והרשימה עוד ארוכה.

"כולם בהלם מוחלט"

האם תחזור שדרות להיות מה שהיתה, לפחות מבחינת מספר תושביה והרוגע היחסי בה? הפיזמים תמימי